Contributed by Denis Horman
zaterdag, 12 januari 2013 - Last Updated zaterdag, 12 januari 2013

Na maanden onderhandelen werd in december 2011 eindelijk de regering Di Rupol gevormd. Voor onze socialistische eerste minister was deze opperste bekroning het waard dat de socialisten in zee gingen met de twee andere partners van deze nieuwe regeringscoalitie, de liberalen en de christendemocraten. Inzet was de nota Di Rupo. Deze werd nauwgezet toegepast.

«In een jaar hebben we een besparing van 18 miljard verwezenlijkt », zegt de regering fier: voornamelijk op de kap van de loontrekkenden en uitkeringsgerechtigden. Door de verdere ontmanteling van de openbare diensten, besparingen in de gezondheidszorg, verlies van koopkracht door loonbevriezing, het manipuleren van de index, enz.

En dan zwijgen we nog over de stroom aan geschenken die de multinationals, de financiers en de bankiers te beurt vielen.

Wat voorgaande regeringen, bestaande uit liberalen en christendemocraten, niet durfden doen, was klein bier voor onze socialistische eerste minister. Met de goedkeuring van de socialistische partijen en geholpen door het feit dat de vakbondsleidingen de protestacties onder controle hielden, ging hij lustig zijn gang.

Vandaag kunnen we een eerste balans opmaken. Een van de maatregelen van het regeerakkoord van 2011 willen we toch extra in de verf zetten.

Een regelrechte aanval op de werklozen!

Eind 2011 plande de regering Di Rupo een waar sociaal bloedbad door de werkloosheidstoelagen voor de jongeren, de schoolverlaters, te beperken in de tijd en door de werkloosheidstoelagen voor drie categorieen werklozen (gezinshoofden, alleenstaanden en samenwonenden) tot een forfait te herleiden.

Onze regering had zich er bij de Europese instellingen toe verbonden 380.000 personen uit de armoede te halen tegen 2020. Dit wil zeggen dat het vijf voor twaalf is.

Vandaag leeft in Belgie meer dan 15% onder de armoedegrens. In Brussel loopt dit op tot 25%.

4 werklozen op 5, 1 kind op 4 en 1 gepensioneerde op 3 leven al onder de armoedegrens. Grens die momenteel vastligt op 1.300 euro/maand voor een persoon (gezinshoofd met een kind) en op 1000 euro/maand voor een alleenstaande.

Volgens de eerste schattingen, zal het treugbrengen van de uitkering tot een forfait op termijn (na 3 a 4 jaar) en het schrappen van de wachtvergoedingen voor de jongeren gevolgen hebben voor 300.000 mensen. Dit zal tot gevolg hebben dat 130.000 a 200.000 onder hen in de armoede terechtkomen.

Deze regering aarzelt niet de minst gegoeden nog maar eens te viseren, onder het voorwendsel dat iedere burger zijn steentje moet bijdragen tot de sanering van de openbare financien. In de realiteit zijn het vooral de loontrekkenden en de uitkeringsgerechtigden, hoewel absoluut niet verantwoordelijk voor de kapitalistische crisis, die het slachtoffer zijn van deze bezuinigingspolitiek, politiek die leidt tot maatschappelijke verwoesting en ontreddering.

Welk voordeel haalt de gewone man of vrouw uit dergelijk bloedbad? Een besparingsoffensief dat

dient om een begrotingstekort weg te werken, veroorzaakt door enorme belastingcadeau's en subsidies aan ondernemingen of om de schuldenberg te verminderen die veroorzaakt werd door het redden, met ons geld, van de grote speculanten-bankiers.

Begrotingsbesparingen door enige maatregelen op de kap van de werklozen zouden volgens de schattingen in 2015 slechts 242 miljoen euro opbrengen. Peanuts voor een vermindering van het overheidstekort tot 0,5% van het BNP, de regering moet over meer dan 20 miljard euro beschikken om deze doelstelling in 2015 te halen!

Niets in vergelijking met de zeer ingrijpende maatschappelijke en menselijke gevolgen voor deze reeds zeer fragiele bevolkingslaag. Zou er geen andere reden zijn voor deze aanval vanuit de regering, onder leiding van een "socialistische" eerste minister?

Uitsluitingen en vermindering van de werkloosheidstoelagen

Deze nieuwe maatregelen vanwege de Di Rupo regering op het gebied van de werkloosheids- en integratietoelagen zijn bewust zeer ingewikkeld geworden. Wat is er de essentie van?

Afschaffing van de beroepsinschakelingsvergoeding vanaf 1 januari 2015

Op het moment dat jongeren de school verlaten, wordt de wachttijd (vanaf nu «beroepsinschakelingsperiode » genaamd) met 3 maanden verlengd. Na 12 maanden kan de jongere eventueel werkloosheidsvergoedingen ontvangen. Eventueel ! Gedurende deze eerste periode van 12 maanden moet hij bewijzen dat hij intensief naar werk heeft gezocht.

Deze zoektocht zal om de 4 maanden worden geevalueerd door een consulent van de VDAB. Slechts na 3 opeenvolgende positieve evaluaties zal de jongere een beroepsinschakelingsvergoeding kunnen genieten. Van zodra hij recht heeft op deze vergoeding, moet de jongere actief werk blijven zoeken. Om de 6 maanden zal de RVA een pietluttige controle uitvoeren waarbij de jongere verplicht is om het even welke «geschikte» job (onzeker contract, interim, deeltijds, bedrijfsstage...) te aanvaarden, ook als dieop een hele afstand van huis is (gaande van 25 tot 60 km).

Vanaf het begin van de «deroepsinschakelingsperiode» (vanaf 1/1/2012) hangt het zwaard van Damocles al over het hoofd van de jongere. Het gaat om de « activering » van de werklozen, roepen bazen en regering in koor, de jongeren aanzetten werk te vinden.

Luie werklozen? Uit een onderzoek, uitgevoerd door Eurostat, blijkt dat slechts 0,7% van de Belgische werklozen geen werk zoekt.
En de jobs! Volgens bepaalde schattingen is er een job voor 7 werklozen. Andere gaan zelfs verder: 1 vacature voor 17 werklozen in Brussel-Hoofdstedelijk gewest en 1 werkplaats voor 35 werklozen in Wallonie !

De werklozen «activeren» op straffe van sancties en uitsluitingen (1579 uitsluitingen door de RVA in het eerste semester van 2012 !), terwijl de ondernemingen werknemers langs vensters en deuren buitensmijten !

De nieuwe regeringsmaatregeling schaft de zogenoemde inschakelingsuitkeringen vanaf nu vanaf het derde jaar af.

Op 01/01/2012 is de klok beginnen lopen voor de « niet bevoorrechte» samenwonende, en het doek valt op 1/1/2015. Voor de "bevoorrechte samenwonende" (waarvan het bedrag van de dagvergoeding van de partner niet hoger is dan 31,77 euro), alsook voor de alleenstaanden en gezinshoofden, begint de klok te lopen vanaf 30 jaar. Na 33 jaar, heeft de jongere, in principe, geen recht meer op inschakelingsuitkeringen. De termijn van 3 jaar kan worden verlengd in welbepaalde omstandigheden (gewerkte periode, arbeidsongeschiktheid...)

CEPAG (permanent vormingscentrum verbonden met het Waals ABVV) geeft het voorbeeld van Pedro, samenwonend, 22 jaar, die afstudeert en zich bij het Forem, de Waalse VDAB, inschrijft.
Momenteel krijgt hij een inschakelingsuitkering van 409 euro/maand. Dit jaar verliest hij al 3X 409 euro, of 1.227 euro, omdat hij tot in juli (12 maanden) in plaats van tot in april (9 maanden) moest wachten voor hij recht kreeg op deze vergoeding. Begin 2015 verliest hij de volledige uitkering- 100% van zijn inkomen-, als hij geen werk vindt.

Niet alleen de schoolverlaters worden door deze maatregel getroffen. Een belangrijk aantal werklozen, die ook regelmatig werkten, ontvangen een «inschakelings» vergoeding en hebben nooit lang genoeg gewerkt om vergoedingen te genieten op basis van een gewerkte periode. Langdurig werklozen, samenwonende vrouwen, alleenstaande vrouwen met kinderen (die nooit lang genoeg konden werken om te genieten van vergoedingen gebaseerd op een gewerkte periode) zijn de dupe van deze maatregel.

CEPAG schat dat er op 1 januari 2015, 40 000 mensen het slachtoffer worden van deze schrapping van inschakelingsvergoedingen, waarvan 30 000 in Wallonie.

Verhoging van de degressiviteit van de werkloosheidvergoeding tot een forfait

Vroeger was het forfait (het minimum) alleen van toepassing voor samenwonenden. De nieuwe maatregelen versnellen de degressiviteit van de vergoedingen (en ook van de sancties, opschortingen en uitsluitingen) en leggen een forfait op aan alle werklozen (gezinshoofden, alleenstaanden, samenwonende), ten laatste na 4 jaar werkloosheid.

Het forfait zal 1090 euro/maand bedragen voor de gezinshoofden, 916 euro voor alleenstaanden, 484 euro voor (gewone) samenwonenden en 636 euro (« bevoorrechte » samenwonenden). Ter herinnering, de armoedegrens ligt op 1300 euro/maand voor een gezinshoofd met een kind en op 1000 euro/maand voor een alleenstaande.

Volgens de CEPAG-schattingen kan het maandelijkse inkomstenverlies, voor de verschillende categorieen werklozen 150 a 200 euro bedragen, en zelfs meer dan 300 euro voor de samenwonenden. Naargelang het geval, zal het inkomen van de werklozen met 12% a 40% dalen.
Meer dan 200 000 personen kunnen het slachtoffer worden van deze degressiviteit.

Degressiviteit, schrapping van de inschakelingsuitkering, tel daarbij de sancties en uitsluiting van de werkloosheid, en meer dan 300.000 personen gaan een onzeker bestaan tegemoet. De meerderheid onder hen dreigt in de armoede verzeild te raken. Zij vervoegen de 15%, 16% of 17% van de Belgische bevolking die nu reeds in armoede leeft.

De OCMW's, voor 25% a 30% gefinancierd door de gemeenten, zijn nu al blut. Zij kunnen deze toestroom van aanvragen voor sociale bijstand die ze moeten aanvaarden niet aan zonder herfinanciering. De nieuwe maatregelen, gekoppeld aan besparingen op alle beleidsniveaus, openen de deur voor een toename van sociale drama's, wanhoop en geweld, maar ook voor de opstand ertegen.

Samen tegen deze onaanvaardbare maatregelen!

Deze regeringsmaatregelen zetten een ondragelijke druk op de werkloze werkers die om het even welke job moeten aanvaarden, aan om het even welke voorwaarden, en zo de natte droom van het patronaat waarmaken. Dat wil een flexibele arbeidsmarkt met zo goedkoop mogelijke arbeidskrachten. Er zal ook een enorme druk worden uitgeoefend - die is er nu al- op de arbeidsomstandigheden en het salaris van de werknemers.

De bazen lachen in hun vuistje. Des te meer omdat het beleid de economie opnieuw op gang te brengen, onder toezicht van een regering die hen op hun wenken bedient, hen zal toelaten te blijven

genieten van kostenverlagingen en fiscale voordelen zonder tegenprestatie.

Alle werknemers, werklozen, vakverenigingen, verenigingswerkers, antikapitalistische bewegingen moeten zich verenigen en mobiliseren om deze maatregelen te verwerpen. Laat ons opkomen voor een andere verdeling van de rijkdom, voor mens- en levenswaardige lonen en inkomens, kwaliteitsvolle jobs voor iedereen, een algemene arbeidsduurvermindering, zonder verhoging van de flexibiliteit, zonder loonverlies en met bijkomende aanwervingen, een openbaar plan voor het creeren van werk...

Daarvoor zijn er middelen nodig. Laat ons het geld te halen waar het zit

